

Византійската политика отиде по-надалечъ : обнародвано бѣ, че Іоаннъ, като внукъ на Іоанна II-го Асѣня, — дѣлата и паметъта на когото бѣхъ още живы и священны за народа, — е най-близкия наслѣдникъ на Търновскыя прѣстолъ. Іоаннъ, сынъ Мичевъ, наистинж, родѣше са съ Асѣневцы отъ Майчина си страна ; но Палеологъ имаше нужда да представи законны доказателства, че той е внукъ на старого Асѣня, и тѣзи доказателства незакасиѣхъ да са евиѣтъ въ Византія, приготвени, разумѣва са, отъ искусны съчинители на родословны записы. Тѣй Мичевътъ сынъ са нарече отъ И-ра Іоанъ Асѣнь III...

Като бѣше отишелъ да са біе съ Татарытѣ, Лакханъ остави Търново безъ забрана. А този случай бѣше толкозъ по-сгоденъ за Іоанна, защото и повечето боѣры бѣхъ недоволны отъ Марія, която, като одовѣ подиръ смъртъта на Константина Тиха, побудена отъ безпримѣрно честолюбіе, забрави и срамъ и сродство, и са вѣнча съ убицата на мжжа си. Но и той сѣщо паднж отъ очитѣ на народа, който не са е надѣвалъ на своя герой да земне умразната му царица за жена. — Туй сичко най спомогнж Іоанну да завладѣе Търново ; който не са забави да са упжти съ младата си невѣста отъ Цариградъ за тамъ ; и прѣзъ пролѣтъта на 1280 г., тѣ тържественно влѣзохъ въ бѣлг. столицина. Но Іоаннъ са показа слабъ и разгаленъ правитель, който напомнимъ на Търновцы баща си. Войската, която той доведе съ себе си отъ Византія, можѣ да одържи неговото вліяніе само на нѣколко мѣсеца. Безрѣдицытѣ и партійтѣ слѣдовахъ още да кипѣтъ. —

Въ Търново тогазъ бѣхъ съсредоточены сичкы-тѣ политическы страсти на Бѣлгарія, които и раждахъ единъ слѣдъ другы съискатели на потъмнѣлыя вѣнецъ Асѣневъ. Помежду тѣзи съискатели бѣше и боѣринътъ *Георгій-Тертеръ*, който тайно и по сид-